

taller de nous creadors

Marcel Bartumeus Bacardit (Barcelona, 1976), optometrista i psicòleg, especialista en rehabilitació visual, ha estat guardonat en diferents certàmens literaris i ha publicat diverses obres conjuntament amb altres autors, com *Qui no emprèn el gat pentina*, (2008) i *Penetracions* (2012). L'any 2011 va publicar *Entre línies*, la seva primera i, fins al moment, única novel·la.

Tan a prop i tan lluny

Ens ho havia recomanat en Vicenç, un vell amic, però mai no hagués imaginat res de semblant. El seu relat definia amb exactitud la bellesa del paisatge, però ni de bon tros em va transmetre les sensacions viscudes en trepitjar aquell indret. Ens parlà del pas sinuós del riu entre murs de granit retallats al cel, del verd resplendent de la tardor d'aquells prats, de la frondositat humida d'un bosc espès... Però oblidà la falta d'alè, el bategar accelerat del cor i les emocions a flor de pell que vaig sentir en arribar-hi. Em va sobtar veure com les seves paraules quedaven tan a prop del que veia i alhora tan lluny del que sentia.

Aparcàrem al marge de la carretera, procurant deixar pas. Després d'agafar quatre coses —aigua, fruits secs, un llibre...— vam sortir del cotxe. Havíem trigat dues hores a arribar; dues llargues hores de viatge discutint de nens, per variar. Malgrat que no hi fossin —els havíem deixat amb els avis— sempre eren presents. I encara teníem tres dies per endavant... Pressentia que aquell pont se'm faria més llarg que les vacances d'estiu de la mainada.

No pensàvem caminar. Amb aquest panorama, només ens venia de gust jeure a terra, contemplar l'exuberància de la natura que ens envoltava i badar. Ràpidament la Marta es capbussà en la seva lectura, un recull de poemes d'una jove promesa de les lletres japoneses de qui mai no recordo el nom. Versos curts i punyents incomprensibles als meus ulls.

Jo, en canvi, només observava, captivat per aquelles muntanyes de cims inabastables que veia alçar-se davant meu. Tan sols m'havia d'aixecar i posar-me a caminar nord enllà si volia atansar-m'hi. Però el meu cap, esgotat, no volia sentir a parlar de passes curtes ni ritme compassat; i encara menys de paciència i perseverança en el trajecte. El meu cap s'havia lliurat, indefens a tots els pensaments que el colpien, vençut, als capricis de la raó.

I mentre m'escolava aigües avall del meu pensament, vaig topar amb els núvols. I vaig jugar a trobar en aquells contorns capriciosos algunes formes difícils d'interpretar, com sovint feia amb en Biel, el nostre fill gran. Fins i tot hi vaig poder veure el seu

*I mentre m'escolava aigües avall
del meu pensament,
vaig topar amb els núvols*

BRUNA VALLS

somriure. Però s'esvai inevitablement amb el primer cop d'aire fred, que em va deixar la pell de gallina i una profunda sensació de buidor.

I vaig veure les vaques pasturant a pocs metres d'on jèiem. I cotxes plens de jubilats que paraven per fer una foto i marxar. I famílies tornant d'excursió, i un gos bordant tothom qui passava. Tot l'espectacle de la gent d'aquell indret a tocar però alhora aliè, invisible i allunyat del meu estar.

I finalment, els meus ulls toparen amb la seva mà, que es recolzava tranquil·la al baix ventre, acaronent la filla que dins s'hi gestava. Vaig mirar-la a la cara, però seguia distreta entre versos de rima incoherent. Escassos centímetres ens separaven a tots tres: la Marta, la dona que ho havia estat tot per a mi i a qui ja no reconeixia en parlar; la Nora, que vindria aquell desembre per acabar de sacsejar-ho tot; i jo, que mirava l'una i l'altra com si es tractés de dues desconegudes.

A la selva, tot animal que en troba un altre fuig corrents o s'hi enfronta. És una qüestió de supervivència. Jo, en canvi, restava immòbil davant l'evidèn-

cia. Veia fondre's la meua vida com la neu en època de desglaç i era incapaç de moure un dit per evitar-ho. Vaig sospirar. Tenia els ulls humits de tristesa.

Era a punt d'esclatar a plorar com una criatura de bolquers quan la Marta, subtil però present, em prengué suaument la mà i la posà amb delicadesa sobre la seva panxa. La Nora no parava de moure's. Sort que et tinc a prop, em va dir mentre somreia. No vaig poder aguantar més i finalment vaig plorar a llàgrima viva. La Marta em mirava serena, conscient del que em passava, mentre jo plorava maleint les recomanacions d'en Vicenç, aquelles muntanyes immenses i els perfils dibuixats al cel que amb en Biel preteníem dotar de significat. Però sobretot plorava maleint-me a mi mateix per no saber córrer ni lluitar. Per quedar-me quiet percebent tan lluny allò que sempre he tingut tan a prop.

Afortunadament, com sempre, la Marta s'havia mogut i aquell gest, aquell agafar-me de la mà, em va empenyer cap al lloc d'on mai no hauria hagut de marxar.

MARCEL BARTUMEUS

Era a punt d'esclatar a plorar com una criatura de bolquers quan la Marta, subtil però present, em prengué suaument la mà